

POEMUL MORMINTELOR

Gavriil Stiharul

(I)

Loc din țintirim
Vâlve de venin
La priveghi de lună
Morții se adună,
Cei duși se răzbună
Cu jar din furtună.
La groapa-nchisorii,
Spre ceasul mirării,
Aripi ruginite
Prelungesc morminte,
Luna ca un ochi
Clocește deochi,
Duhurile toate
Ies pentru dreptate:
„Voi, ce-ați pironit
Pe neprihănit
De ziduri de hule
În nopți de celule,
Sunteți blestemați
Să fiți măcinați
De gânduri semețe
Cu hidoase fețe,
De umbre ce bat,
În ochiul holbat,
Cu mâna chircită,
De lanțuri pocită.
Ca la abatoare,
Fără lumânare,
Ne-ați înjunghiat,
Cer îndoliat.
Plouă undelemn
Dincolo de semn.”
E priveghi de lună
Morții se adună,
Din uitate oase,
Ca la parastase,
Vin din cimitire
Pe cruci de-amintire
Pentru judecată,
Iaduri de răsplată,
Ei strâmbă secunda
Și grăbesc osânda.

(II)

Printre zăbrele
Mucuri de stele
Scapără-un fulger
Arde un înger;
Cade-un serafim
Peste țintirim
Scoțând din pământ,
Dintr-un mormânt,
O umbră trezită
Și neputrezită:
Fă-ți cu limba cruce
La câte-o răscuce.
Să n-auzi blesteme
Vuind în poeme.
Moara din morminte
Macină cuvinte,
Oh, vorbele cele,
satanice, rele,
Cum mai răscolesc
Și mai necăjesc!
[.....]